

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Γέλα λοιπόν, βρέ Περικλῆ καὶ χόρευε καὶ πίνε,
διότι ὁ Διάδοχος ἐνήλιξ πλέον εἶναι
καὶ πάντες ἐκπληρόνεται οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι...
- Π.—Μὰ λὲν πῶς ὁ διάδοχος δὲν ἐνηλικιώθη.
- Φ.—'Αλλὰ κί' ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ, βρέ Περικλῆ, ὡς τόσο
περὶ τῆς ἡλικίας του βεβαίωσιν νὰ δώσω,
καθόσον εἶναι σκοτεινὸν τὸ ζήτημα ἐκεῖνο
καὶ σκέπτομαι μονάχος μου καὶ μοναχός μου κρίνω.
Γιατὶ ἂν τύχη, Περικλῆ, σωστά καὶ τιμημένα
νὰ πῆς καὶ σὺ σὰν ἄνθρωπος εἰς ἄνθρωπον κανένα
πῶς ὁ σεπτὸς Διάδοχος δὲν ἐνηλικιώθη,
ἢ ράχη σου αὐτοστιγμὴ κατεξυλοφορτώθη
κί' ἂν πῆς πῶς ὁ Διάδοχος ἐνήλιξ εἶναι πλέον
καὶ πάλιν ξυλοφόρτωμα θὰ πέση σμερδαλέον,
ὥστε ποῦ λές καὶ εἰς αὐτὰς τὰς δύο περιπτώσεις
καταλαμβάνεις, μόν ἄμι, πῶς δὲν θὰ τῆς γλυτώσης.
- Π.—Μὰ τέλος πάντων, Φασουλῆ, δὲν ἐνηλικιώθη;
- Φ.—Πολλὰ κακὰ ἢ μοῖρα μου, βρέ Περικλῆ, μοῦ κλώθει,
καὶ δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν θὰ προφέρω λέξι,
διότι κάποιος θὰ βρεθῆ γερὰ νὰ μοῦ τῆς βρέξῃ
κί' ἂν δέρονται κί' ἐκ μέρους σου, κί' ἂν δέρονται
[κί' ἀπέξω,
εἰς τόσον ξυλοφόρτωμα βεβαίως δὲν θ' ἀντέξω.
- Π.—Μὰ τέλος πάντων, ἄτιμε, δὲν ἐνηλικιώθη;
- Φ.—Πολλὰ κακὰ ἢ μοῖρα μου, βρέ Περικλῆ, μοῦ κλώθει
καὶ τρέμω νὰ συλλογισθῶ καὶ τρέμω νὰ μιλῆσω
καὶ μιὰ πηγαίνω ἔμπροστά καὶ μιὰ πηγαίνω πίσω.
Κί' ἂν ἤμουνα τοῦλάχιστον κανένα παλληκάρι,
ποῦ τὸ ρεβόλβερ εἰμπορεῖ μὲ θάρρος νὰ φοράρη,
ἔ! τότε κάπως, Περικλῆ, θὰ ἔλεγα μιὰ γνώμη
κί' ἄς ἐπεφταν ἀπάνω μου κλητῆρες κί' ἀστυνόμοι.
Μὰ τώρα τρέμω σύσσωμος εἰς πατριώτου νεῦμα...
ἢ σὰρξ μὲν εἶναι ἀσθενής, πλὴν πρόθυμον τὸ πνεῦμα.
- Π.—Πρέπει καὶ σὺ τὴν γνώμη σου νὰ πῆς σὰν πατριώτης.
- Φ.—Θὰ μοῦ κοστίσῃ ἀκριβὰ ἢ ἐνηλικιώτης.
Εἰς σοβαρὰ ζητήματα μὴ μὲ ἀνακατεύης
καὶ μὲ τὰς ἐρωτήσεις σου μὴ θές νὰ μὲ παιδεύης.
- Π.—'Ομίλησέ μου γρήγορα, γιατί ἄλλοιῶς ἐχάθης.
- Φ.—'Ἐχει γονεῖς, βρέ Περικλῆ κί' ἐρώτησε νὰ μάθης.
- Π.—'Ἐγὼ ν' ἀκούσω ἢ θελα τὴν ἰδική σου γνώμη.
- Φ.—'Ἐὰν ἐνήλιξ, φίλε μου, δὲν ἔγινε ἀκόμη,
ἀλλὰ τοιοῦτος θὰ γενῆ τοῦ χρόνου προϊόντος,
ἂν ὁμως ὁ Διάδοχος ἐνήλιξ εἶναι ὄντως,
αὐτό, καθὼς ἐνόησες, φῶς φανερὰ σημαίνει
'στὴν ἐνηλικιώτητα πῶς ἄρχισε νὰ μπαίνῃ.
Εἶπα καὶ σὺ κατάλαβε...
- Π.— Τί λές, μωρὲ χαλντούπη;
- Φ.—Καὶ τώρα, φίλε Περικλῆ, ἂν εἶσαι τοῦ Τρικουπή,
βεβαίωσιν τὸ δεύτερον μὲ ξύλον καὶ μὲ κρότον
- κί' ἂν εἶσαι Δεληγιαννιστής, βεβαίωσιν τὸ πρῶτον.
'Ἄλλ' ἂν δὲν εἶσαι ὀπαδὸς εἰς κανένος τὸ κόμμα,
θοῦ φυλακὴν καθὼς ἐγὼ 'στ' ἀπύλωτόν σου στόμα
καὶ μεταξὺ πατριωτῶν ρητόρευε καὶ κρίνε
ἐνήλιξ ὁ Διάδοχος πῶς εἶναι καὶ δὲν εἶναι.
- Π.—Εἰς ὅλα τὰ ζητήματα μὲ τρόπο μου ξεφεύγεις
καὶ λάδι πάντοτε ζητεῖς, ἀντίχριστε, νὰ ἔβγῃς.
Κί' ἂν τώρα εἶναι ζήτημα ἢ ἐνηλικιώτης
καὶ δι' αὐτὸ ἐνθουσιᾷ ὁ κάθε πατριώτης,
ἔσὺ σὰν ἀφιλότιμος δὲν κάνεις νταραβέρι
καὶ οὔτε τὸ ἐνήλικον ποσῶς σ' ἐνδιαφέρει.
- Φ.—'Ὡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἢ τόσον συζητοῦσα,
ἢ τοὺς προφήτας πάντοτε καταλιθοβολοῦσα,
νῦν δέξου εἰς τοὺς κόλπους σου λογιῆς λογιῆς ἀνθρώ-
[πους,
Δημάρχους, δούλους Ἑλλήνας καὶ Ἀρχιεπισκόπους,
ἐπιτροπὰς Ἀσιανῶν, δαδούχους Μακεδόνας,
ὀπλαρχηγούς ἀρματωλῶν καὶ νέας Ἀμαζόννας
κί' εὐθὺς τραπέζας στρώσετε μὲ μουσικὰς ποικίλας
καὶ ἄρατε, ὦ ἄρχοντες, θυρῶν μεγάλων πύλας
καὶ εἰσελθε ὑπέρλαμπρος, ὦ βασιλεῦ τῆς δόξης,
ποῦ 'στοῦ Βοσπόρου τὰς ἀκτὰς βεβαίως θὰ μᾶς σπρώ-
[ξῃς
κί' ἄς στείλῃ προσκλητήρια παντοῦ ὁ Χατζηπέτρος
κί' ὁ Καμπανίτης ἄς χυθῆ ἀφθόνως καὶ ἀμέτρος
καὶ ἄς ἀστράφτουν τὰ σπαθιά καὶ ἄς ἀφρίζουν τᾶτια
καὶ ἄς χορεύουν ντεκολτέ καὶ λιγωμένα μάτια
κί' ἄς γίνῃ ἀναστατάσις τοῦ βασιλείου οἴκου...
- Π.—Λοιπὸν μωρὲ, δὲν θὰ μοῦ πῆς περὶ τοῦ ἀνηλίκου;
- Φ.—Κί' ἂν μ' ἐρωτήσουν δι' αὐτὸ 'στοῦ Παλατιοῦ τὸν μπάλο,
σὲ βεβαιώνω, Περικλῆ, πῶς λέξι δὲν θὰ βγάλω
κί' ἂν μ' ἐρωτήσῃ Δήμαρχος κανένας μὲ τὸ φέσι,
ἕνας γλακᾶς 'στὸ σβέγκο του ἀστραπηδὸν θὰ πέση
καὶ ἂν Ἀρχιεπίσκοπος κανένας μ' ἐρωτήσῃ,
τὸ στόμα μου, βρέ Περικλῆ, 'στὸν κόρφο μου θὰ φτύσῃ
κί' ἂν μ' ἐρωτοῦν 'στὸν καφφενέ κί' ἂν μ' ἐρωτοῦν
[στοὺς δρόμους,
ἐγὼ ποσῶς δὲν θ' ἀπαντῶ καὶ θὰ κουνῶ τοὺς ὤμους
κί' ἂν μ' ἐρωτήσῃ δι' αὐτὸ κανένας πατριώτης
κί' ἂν μ' ἐρωτήσῃ Ἑλλήν τις τῆς γῆς τῆς σκλαβω-
ἢ τίμιος ἢ ἄτιμος, ἢ πλούσιος ἢ πένης, [μένης,
εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν τὴ ράχη θὰ γυρίζω
καὶ ὅλως ἀδιάφορος θὰ κάνω πῶς σφυρίζω,
διότι ἂν περὶ αὐτοῦ ἀρχίσω τῆς παρλάταις,
βεβαίως θὰ μοῦ βγοῦν ξυνὰ τὰ γλέντια κί' ἢ παρτάταις.
- Π.—Μὰ κί' εἰς ἐμένα δὲν θὰ πῆς μιὰ λέξι, βρέ γαιδοῦρι;
- Φ.—'Ὁχι σοῦ λέω...
- Π.— Νά! λοιπὸν τρεῖς μπουφλαῖς μὲς 'στὴ μούρη.